

рельефътъ на Старый и Новый святъ. Именно, въ веригытъ на старый святъ голѣмытъ имъ ребра сѣ обѣрнѣты къмъ N, а по малкытъ къмъто S; а въ новый голѣмытъ и полегатытъ ребра вървѣжтъ къмъ O, а по малкытъ и стрѣмнытъ къмъ W; освѣнъ това, Старый святъ може да се нарѣче стрѣна на планинытъ и възвышенностытъ, а Новый — стрѣна на равнинытъ. Тѣй, най высокытъ планины на земнѣхъ повърхность ся намирѣтъ въ Азиѣ, а плоскытъ възвышенности достигѣтъ тамъ до $1\frac{1}{2}$ върста върхъ морскѣхъ повърхнинѣ.

Изнамѣрили сѣ, че плоскытъ възвышенности и Азиатскытъ горы съставѣжтъ $\frac{5}{7}$ отъ повърхнинѣхъ ѣ и само $\frac{2}{7}$ ся падѣтъ на равнинытъ. Въ Африкѣ, высокытъ страны заемѣтъ $\frac{2}{3}$, а низкытъ само $\frac{1}{3}$ отъ повърхностьѣ. Наопаки, въ Америкѣ $\frac{2}{3}$ отъ повърхностьѣ ся падѣтъ на равнинытъ и $\frac{1}{3}$ на высочинытъ. Найголямѣ высочинѣ върхъ повърхностьѣ на океанътъ достигѣтъ Гымалайскытъ горы въ Азиѣ, между които е намѣрена най высокѣхъ отъ сичкытъ до сега извѣстны горы — *Гауризанкаръ*, която има повече отъ 8 върста абсолютна высочина. Подиръ Гымалайскытъ горы за най высокы ся считѣжтъ Андытъ на Южнѣ Америкѣ, на които срѣдната высочина е равна на 6 върста, подиръ тяхъ кавказскытъ горы въ $4\frac{1}{5}$ върста и Пиринейскытъ, кои достигѣтъ до 3 върста.

Послѣ ще видимъ, че какъто матрицитѣ, тѣй и планинскытъ върхове сѣ подигнѣты отъ вѣтрѣшнытъ силы въ различно време. Когато ся опредѣляла относителнѣхъ давность, за издиганието на планинскытъ върхове, спорѣдъ окаменелостытъ на органическытъ остатѣци въ пластовѣтъ, кои ги съ-